

Sevişmek konuşmaktan farklıdır

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Eğer tabu yıkma adına tabulaştırıyor, özgürlük adına tutsaklaştırıyor, nesnellik adına baskıcı oluyor, bir şeyi 'normallik' adına yozlaştırıyor, olağanlık adına akıl almaz bir ahlakçılık kısıtlamasına sokuyor, sonra da bunu nasıl

yaptığımızı, merak ediyorsanız, kendisini 'tabu yıkıcısı' olarak tanımlayan Gülay Göktürk'ün söylediklerine bakınız (Hürriyet, 16 Eylül 2000).

Her şey, Göktürk'ün 'Sevişmeyi neden diğer insan eylemlerinden bu kadar çok ayırıyoruz? Konuşmak gibi...normal bir eylem olarak algılasak, birçok mesele hallolacak' demesiyle başlıyor. Ona 'farklı bir önem atfetmenin' yanlış olduğunu belirtmesiyle sürüyor. Bu, son derecede az sözcükle şaşılacak kadar geniş ve kapsamlı, dolayısıyla da baskıcı bir ahlakçılığın ifade edilmesidir. Çünkü, her türden 'normalleştirme' süreci, gündeliğe, sıradanlığa indirgeme arayışı bir homojenleştirmedir ve otoriter bir modeldir. Normalleştirme aynı zamanda cemaatçi bir anlayıştır. Cemaatçiliğin en önemli sakıncası da her şeyi egemen

ahlakın içinde tutmasıdır. Kaldı ki, sevişme, öteki edimlerimizin tümünden, onları belirleyecek kadar farklı, konuşmaktan büsbütün başka bir şeydir. Onu ötekilerle özdeşleştirmek yapay bir normalleştirme arayışıdır.

Cinsellik gerçekten de farklıdır. Eğer ortada bir kimlik meselesi, bir cinsiyet meselesi, ayrılmış toplumsal roller varsa, bunların tümü cinsellikten, bizim kapalı odalarımızda, dar hayatlarımızda yaşadığımız cinselliklerimizden kaynaklanır. Onun altında bütün bir 'gövde siyaseti' (body politics), cinsel kuram (sexual theory) var. Onun altında bellek var; akıl ve akıl ötesi var, şiddet var, ölüm var. Onun altında toplumsal, kamusal mekanın belirlenişi var. Küçük ya da büyük sapıklıklarımız ve saplantılarımız var. Bütün bunlar sevişme işte ve bütün bunların toplamı konuşma kadar 'normal' olacak öyle mi?.. Bir şeyi olağanlaştırmak, onu bir başka şeye indirgemek ya da dönüştürmek değildir. Onu kendi gerçeği içinde yaşayabilmektir. (Ayrıca, 'aldatma' da Göktürk'ün tarif ettiği, 'basitleştirdiği' şey değildir.)

Göktürk bunların hiçbirisini düşünmüyor ya da bilmiyor; çünkü o, cinselliği yaşayış biçimimizi, tabu yıkma adına, özgürleştirme adına müthiş bir kısıtlamacılığın tanımını yapıyor. Bütün kısıtlamalar

gelip son kertede kuralcı (normatif) bir ahlakçılığa dayanır. Her ahlakçılık 'disiplin' demektir. Kanıt mı? Mesela, Göktürk otuz yıllık erkek arkadaşlarını 'enses't' kapsamına alıp (bu da çok manidar bir ifade), onlara 'kem göz'le bakmıyormuş. 'Kem göz' burada cinsellik, cinsel duyum demek. Eh, cinsellik, 'kem'likle özdeşleştirilince daha fazla ne söylenebilir? Sonra Göktürk her şeyi, her anı, adeta kendi benliğini Metin'le (kocası), onun içinden yaşadığını söylüyor. O beraberliği de 'saatler, geceler boyu tartışa tartışa, ağlaya ağlaya, kafamızı, gözümüzü yara yara' oluşturduk diyor. ('Şık' olmayacağı için nasıl bir ilişki bu demeyeceğim.)

Şimdi şunu söyleyeyim. Burada mesele Göktürk değil demek yanlış; mesele düpedüz o. Ama onun da ötesinde. Göktürk 'tabu yıkıcısıyım' diyor. Türkiye'de herkes tabuları yıkmak çabasında. Fakat sonuç nedir, onu anlamak için daha çok düşünmemiz gerekir. Neden mi, bakın, sevişmeyi, aldatmayı normalleştirmeye çalışan kişi, 'tabuları yıkan kadın' Gülay Göktürk de itiraf ediyor ve 'öyle hissedemiyorum ne yapayım, diyemiyorum' dedikten sonra, ayrıca vurguluyor: 'Ben kendimi salıveremiyorum.'

Hâlâ niçin bunca yıkım çabasına karşın, bu tabular ormanında yaşıyoruz diye sormayacaksınız herhalde.